

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap június 23^{kán} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

*A Svédok Zeicz alatt.**(Folytatása.)*

Az ifjú megdöbbenve hátrált; a' nőnek keze lázosan rángatódék az övében.

„Távozzék ifjú — kéré a' leány — Istenem! ha atyám meglelné.“

„Kegyed szán engem asszonyom?“

„Fusson, fusson!“ — volt a' nőnek válasza.

„S nem fogja atyjának elárulni, hogy velem beszélt, 's hogy tegnap óta itt rejtekezem?“

A' nő hallgatott.

„Johanna! — folytató — el akar árulni?“

„Nem, de fusson!“ — kéré a' nő reszkető hangon.

„Igy hát távozom, mert kegyed parancsolja. — De előbb hadd imádkozzam anyám sirjánál. — Lehet, utólszor van, hogy e' szent földre lépek; 's ki tudja, térek-e valaha vissza e' csendhely mohvirágaihoz!“

A' nőnek kezét megfogván, távozni akart — de ismét gondolkozék — és szólt:

„Asszonyom! még egyszer látni ohajtom arcát, hogy képe szelid csillagként kövessen sorsom éjén át. — Ne tagadja-meg e' kérelmet: gondolja, hogy ez egy haldoklóé, ki öntől az utósó kegyet esdi, 's kit többé soha sem lát.“

Johanna némán állt, lassan emelé-föl a' fátyolt, 's égő arcán egy köny folyt alá. — „Isten és szentei kövessék önt ifjú!“

A' nő kezét feléje nyújtá, 's félre fordult. — De az ifjú magához szorítá őt, homlokára egy csókot nyoma, 's dobogó kebléről egy rózsát vön-le.

„Ez emlékeztessen éltem legédesb 's fájdalmasb órájára. — Johanna, Isten kegyeddel!“

A' nő csendesen , sirva ment komornájával a' kapu felé az ifjú még azon helyen állt , midőn Johanna már rég ismét a' városhoz volt. — Kezében a' rózsával lépdelt végre ez a' sirok felett egy egyszerű kőhez. — Ott sokáig térdelt sirva. A' rózsát ekkori felruhájába rejté , még egyszer visszanézett a' város felé , 's egy hatalmas ugrással ismét túl volt a' kőfalon.

A' szökevény a' setét éjnek oltalma alatt hagyá-el a' hazát.

4.

A' svéd sereg Chemnicz közelében egy erdő-szeglet tövében táborozott , 's a' sátoroknak közepette kék és sárga zászló között egy drága bíbor sátor állt , mellybe arany nyellel ékitett ezüst sarklók voltak himezve. — Előtte nyil-egyeses hellebardos őrködék , 's míg különben az egész táborban vig élet uralkodott , itt mély csend időzött ; mert benn a' vezér, *Torstenson Lenart* ült , gondolkozva néző egy nagy föld-abroszra. — Egy balekarli lovag-öltözetben svéd vitéz övvel ékitett ifjú tanítva mutogatott kezével a' földabroszon , 's a' vezérnek pillanatai nyugton követék ujjait. — Végre *Torstenson* fölkel , 's a' lovag azonnal tisztelettel állott hátra.

„Te nem hiszed hát , hogy a' város a' császárral tart ?“ — kérde a' vezér , nagy kék szemeit az ifjúra függesztve.

„Nem , *Luther* tiszta tanjára ! ők hiven ragaszkodnak a' választóházhoz ; de ha a' választó fejdelem a' császárral tart , ugy a' városnak is engedelmeskedni kell. Azért ne lakoltassa a' szegény várost!“ — kéré az ifjú.

A' vezér töben hozzá lépett ; kezét vállára tévé , 's erősen szemébe nézett.

„S ki kezeskedik nekem szavadért ? Azt hiszed , hogy egyetlen egy ember szavára ezerek jóllétét kockáztatom ? — Minden *Altenburg* 's *Zeicz* körül száguldozó seregem főnökei nem festheték eléggé a' kajánságot , melylyel a' te szegény jó városod seregeimnek minden kigondolható károkat tesz. — Nézz ide ! itt *Trautmansdorf* gróf írja , hogy a' zeiczi polgárok összeczivódtak , 's a' mieink közül tizenegyet megöltek : itt *Zerkinden* báró írja , hogy ők a' parasztokat lázítgatják , hogy így semmi szállítványt ne kapjunk , holott mi jó garasokkal fizetünk. — Hogy hihessek tehát neked ? — Gusztáv hamvára ! — én nem tudom.“

„Igy hát ön engem hazugnak tart vezér ?“ — 's arcát bíbor borítá-el.

„Örömmel hinném az ellenkezőt! — felelt Torstenson, 's ismét a' földabrosz felé fordult. — Az ifjú a' svéd-jelt letépé, 's azt a' karddal együtt asztalra dobva szólt:

„Adjon szabad kíséretet honomba vezér! inkább akarok koldulni, mint tovább ön fegyvernöke lenni!“

Torstenson megvetőleg nézett reá.

„Menj hát haza, balga gyerkőcz! hagyd magad' a' császáriaktól megfogatni, 's hadtörvény szerint felakasztatni.“

„El vagyok szolgálatából eresztve?“ — kérde a' lovag; 's midőn Torstenson fejével igenlőleg intett, egy kesztyű esék elébe, 's az ifjú szólt:

„Igy ismét mint hű Szász állok ön előtt, és számadást kérek, micsoda jog 's hatalommal szidott hazugnak?“

Daczosan állott, 's feleletet várt; de Torstenson mosolygva szólt: —

„Még is csudálatos népek vagytok ti Szászok; majd szelidek 's jók, mint az enyhe északi szél, majd vad 's boszúsok, mint Geyser forrásai. Most tetszel nekem Holberg; vess véget a' dolognak; vedd-fel a' kesztyűt, 's nyujtsd inkább kezedet! — Hallod?“

Az ifjú késett. —

„Ön hazugot csak nem fog fegyvernökéül akarni?“

„Nem volt az olly rosszul gondolva — felelt Torstenson, szőke bajuszát megsimítva, — én Istenemre hiszem, hogy te ártatlan vagy!“

„Az vagyok vezér!“ — válaszolt az ifjú, 's örömmel csapott a' feléje nyujtott kézbe. — A' kardot 's táborigyert ismét visszavevé, 's az ajtó előtt viszont katonai állásba helyezé magát. — Torstenson szünet mulva szólt:

„Te vagy a' második Szász, ki irántam olly durczás; — az elsőért legyen neked is minden megbocsátva. — Az egy bohó gyermek volt! Lipcsében hittant tanult; utközben embereimtől elfogták, 's a' dragonyosok közé tétetett. — De Sléziában, midőn a' katonai fenyíték nem akart használni, Lobeck dragonyos egy hordóra állt, 's a' katonáknak olly beszédet tartott, hogy azok sirtak, 's jobbulást ígértek. — Igy a' biblia-vitéz egy pár szóval többet tön, mintha minden tizediket lelődöztettem volna. — De kegyelmes királyunknak (az Isten nyugtassa-meg, 's büntesse a' laumburgit) megtetszett a' fiú, 's Milicsnél Sléziában róla a' vörös kabátot levonatta, 's őt táborigyertjévé. Akkor a' ficzkóknak még gyakrabban megindítá lélekismeretét; de midőn a' lüczeni

csata elveszítették, szemem elől eltűnt. — Én szivemből jó voltam hozzá; de most hol van, azt? —

A' vezér szava egy kapitánnak belépte által félbe szakasztaték.

„Mit hoz ön Hjerta kapitán? — kérdé. —

„Gróf Trautmansdorftól hivatalos tudósítást“ — válaszolt ez; 's öltönyéből iratot vön ki. — Torstenson hirtelen átolvasá azt, 's ekkor az ifjúnak szólla:

„No látod Holberg, mi jól gondolkoznak felőlem polgártársaid. Falkendorf falut a' baseni zárda alatt, hol Zerkinden kapitán táborozék, lángba borítják, 's most azt hirtelik, hogy ezt a' svéd gyujtogatók tették, 's minket rossz hirbe kevernek, hogy ez által hozzánk minden szállítás elzárattassék. — Mit mondasz ehez?“

Az ifjú csak némi gondolkozás után felelt:

„Illy ocsmány tett nem származik Szásztól; 's ennek okai a' tanácsban ülő olaszok, kik a' népet bujtogatják.“

Torstenson Hjertához néhány szót szóllt svédül, 's ekkor mondá:

„Albert, most jó munkát vihetsz véghez, 's honfiadat a' gyanútól megfiztithatod. Akarod?“

„Szivesen!“ — kiálta az ifjú örömmel.

„No's, mostani szolgálatodból elbocsátlak; svéd kapitán vagy, csapatot bizok reád; ezzel Zeicz felé vonulsz, a' várost addig ostromlod, míg a' zendülőket Berlinbe nem szállítja.“

Albert felelni akart.

„Kapitán ur engedelmeskedjék! Isten legyen önnel!“ — esék szavába Torstenson, 's Hjertával a' sátorból hirtelen kilépett. — Az új kapitán sirva rogyott egy tábori székre; majd ismét hirtelen, mintegy nehéz álomból felébredve fölugrott, 's a' tábor piacznán csendesen keresztülment.

5.

Zeiczban a' Vendi-kapu előtt vad tolongás volt: svéd lovasok daczosan száguldoztak körül, 's lövészek vessző-nyalábokat szerkezték a' falak körül. Szurok-koszorúk álltak készen, 's csak egy intés kellett volna a' városnak tűz-koszorúval ékesítésére. — De a' főnök mindent csendesen hagyott végbe menni; a' megrohanásnak csak két nap múlva kellett megtörténni. — Benn a' városban a' polgárok összegyültek; császári segedelmet vártak, de sikeretlenül.

A' kőkapu előtt svéd őr, egy Horn ezredbeli lövésznek parancsától függő, állt: 's míg társai egy dobon közvitézt játszottak, ő nyugodtan járt föl 's alá. — A' kőárokra ama konok dal hal-latszék:

„Ha egyszer elesem“ 's a' t.

A' játszókat hallgatództak, rá kezdték a' dalt, 's midőn az őrváltás a' meredek hegyen levonult, felugráltak.

„De még is mondd-meg — kérdé az őrváltásnak egyik csatásza — nem történt veled semmi rendkívüli? Mondják, itt a' fal körül nem Isten igazában megy a' dolog.“

„Kábaság! — felelt a' lövész. — Két órát tölték itt, 's örömmel éltem volna egy kalandot át: de a' régi kapu erősen zárva maradt; mit sem hallottam, mint legfeljebb kutya-ugatást.“

„Hát a' halál fejű barátot, ki a' falon naponként megjelenik, 's ki előtt minden jó keresztény keresztet vet magára, nem láttad?“

„Nem! itt minden nyugodt volt — szólt a' vadász — 's az egyféléseget gyomromból meguntam. Holnap után, hála Istennek, elkezdetik az ostrom. No a' begyes város kénkő és szurokból majd kap egy szép koszorút. — De most Isten velünk!“

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

A' felséges uralkodók Moson megyében.

Moson mosolygó völgyei, térei!

Caesarunk közelít, hintsetek illatot!

Simulj tükörré büszke Fertő

'S tükreiret biborozza Phoebus.

Örülj te Moson! csak vigadozz 's pazarlj!

Mutasd, mint szereti hű magyar a' királyt;

Mutasd, hogy annak szíve, kincse

A' haza 's atyja kezében vannak.

BERZSENYI után változt.

Öröm-kéjtől dagadozott minden mosony-megyei hű magyarnak keble, midőn ama rég terjengő hír — hogy szeretett uralkodónk 's felséges hitvese Moson megyét, 's kitünőleg fens. nagybátyjok birtokát, Marialigetet, Féltoronyt, Császárrétet, 's végre Óvárt magas mulatozásukkal szerencsésítendők lennének — elvégre f. h. 8-kán, u. m. szombaton, az által valósult is, hogy ő felségök, udvari kíséretükkel, Kőpésénél a' megye határát átlépék. Itt, ámbár ő flegők kinyilatkoztatták, hogy Óvárig, mint fens. nagybátyjok Károly fő-herczeg vendégei, minden katonai őrt és polgáritisztelkedéseket elmellőzve lenni kívánnak, a' hűség és tisztelet vonzalmának ellen nem állhatván, a' diadalivnél mgs. gf. Zichy Henrik es. kir. kamarás, 's buzgó első alispánunk a' járásbeli fő 's al-szolgabirákkal, 's a' helybeli lelkesekkel üdvözlőleg köszönté a' magas látogatókat. Innét majd-nem repülve, Gátát, Zúranyt, Miklósfalvát elhagyva, végre Marialigetbe (Marienau) a' remekül utánczolt olasz elárkolás 's vizezés által termékenyített, 's a' legkiesebb faszorzatoktól keresztülmetszett pusztájára a' fő herczegnek 12 1/2 órákor beértek. Marialigetben fens. nagybátyjoktól 's annak fens. két fiától Albrecht, Mengen vasas ezred, 's Károly, fens. atyja dsidás ezredének 2ik ezredesétől, hódoló vendégszeretettel fogadtattak. Rövid ebéd után,

mellynél a' fels. uralkodók, fens. rokonaikkal, az udvari kíséret, 's többi vendégek, az ugy nevezett Marschall-táblánál ebédelték, az elárkolt területeket, mesterileg elrendezett gazdaságot, 's finom juhnyájakat méltóztattak ő felségök szemügyre venni; végre meglepettek a' közel fekvő Hegyeshalom, Levél (német) 's Bezénye (horvát) faluk csinosan öltözött, 's párosan ő felségök előtt ellépdelő lakosaitul, kik örömríadással 's „tartsad uram Ferdinandot“ ének elzengzésével muták a' népatya és anya iránt valódi gyermeki szeretetüket. 4 óra után, miután ő es. kir. fensége Albrecht főherczeg a' fels. udvartul bucsút vön, és sz. György állomási helye felé elindult volna, a' császári felségek 's a' fens. főherczegek is Féltoronyba éjiszállásra átkocsiztak. Itt még vacsora előtt a' nagyon kellemes estvét a' régi szabadtú kertben, 's még Vlik Károly császár alatt ültetett gesztenyefák árnyéka alatt tölték, a' kertet körülvevő néptömeg szünetlen éljen kiáltása és az árkászok hangászkarának tábori zenéje közt.

Másnap, mint vasárnap, császár 's császárné ő felségök először is a' vár-kápolnában fő tisz. Bragato udv. káplántul mondott sz. misén, utóbb a' plebania-templomban tartott nagy mise alatt, a' királyok királyának, muták-be ajtatos imádságukat. Isteni szolgálat után a' fényes udvari hintókba szállván ő felségök, az ujan telepített Kasimir falun 's Farkaskút pusztán keresztül $\frac{1}{2}$ 1 órakor sz. János-nál, hol ismét az elláthatlan csoportokba egybesereglett nép „éljen“ kiáltásokkal fogadá őket, és sz. Péternél az itteni menyegzőknél divatozó keszkenőkből készült diadaliv alatt elkoszván, Császár-rétre értek.

Itt a' fens. birtokos semmi költséget, semmi szorgalmat nem kímélt magas vendégeinek itt mulatását minél kellemetesebbé tenni. Az említett pusztá határánál egy kapu illy czímmel „Császár-rét“, jelenté a' magas utasoknak czéljok elértét, a' liget bemeneténél ismét egy falombokból 's virágfüzerekből készült diadaliv eme felirással üdvözlé őket:

SALVE
PATER PATRIAE ET AUGUSTA CONJUX
RESONANT
LVCI NEMORAQVE
PRATI CAESAREI.

Egy gyönyörű ebédő terem belül veres és fehér (főherczegi színek) szövetekkel a' legizletesbre borítva, alig pár lépésre ismét egy ültözködő szobácska fejr szőnyegekkel kiaggatva a' fels. császárné számára volt elkészítve. Ebédő terem előtt, ebéd után 's alatt (mellyhez a' fels. udvartul fens. főherczegeken kívül a' főrangú személyzet, g. Zichy kamarás 's alispán, Kleile főhercz. tanácsnok, Wittmann-Denglác főkormányzó 's Libics director urak is méltattak) a' brucki árkászhangakar és a' közel fekvő faluknak jól betanult iskolagyermekei, azok zengzeteikkel, ezek „tartsad Isten Ferdinandot“ ének versezeteivel felváltva tisztelkedtek.

Ebéd után ő es. kir. felségök az iszonyú számmal együvesereglett néptömeg közé bocsátkozni kegyeskedtek, és megtekinteni méltóztattak azon 10 öl magas fát, mellyre egy bátor szolnoki pór gyermek ebéd alatt felmászni, 's így az azon felaggatott díjjon kívül, még a' magas vendégektől is nem csekély ajándékot nyerni szerencsés vala. Megtekinték továbbá a' pusztasomorjai magyar (Esterházy hg. jobbágysai) tánczosokat, 's utóbb Szolnokok, sz. Péter és sz. János-i különb különb helyeken tánczoló pórokat,

fens. Károly főhg. jobbágyait. Mindenütt a' legelőnkebb öröm mutatkozott, melly legmagasb fokra emelkedett, midőn ő felsége a' császárné a' magyar tánczosok felett magas tetszését kijelentvén, ezek Esterházi urodalmi praefectus urtól vezettetve, párosan a' nyílt másod rendű ebédlő teremben letelepedett felségek előtt ellépdelvén, engedelmet nyertek tánczukat ismételtetni, mellyet ő felségek majd fél óráig kitünő elégedéssel szemlélni kegyeskedtek.

Majd császárné ő felsége uti hintaja robogott elő, mellyen Fürstenberg landgrófnővel, mint udvari mesternével, Féltoronyba visszatért, ott tüstént a' plebania-templomban a' déleesti isteni szolgálaton megjelenendő. Ő felsége a' császár fens. nagybátyjával, az ifjabb Károly főherczeggel, 's a' többi kísérettel udvari könnyű hintókban (Hofpirutsch), most már sz. Péteren és sz. Jánoson kere sztül a' sorba felállított és szünetlen éljenzésekkel köszöntgető nép sorai között a' Hanságba, az úgy nevezett Hattyúdombig, annak nagyszerrü 's már is szép foganatú csatornázásait megtekintendő kiindult. Onnét visszatérvén sz. Jánosra, 's az ott reájok várakozó uti hintókba átszállván, az itt felállított 's „tartsad Isten Ferdinandot“ hangakísérete mellett éneklő nép hódolatát, úgy szintén a' helybeli lelkész 's két segédje tisztelkedéseit kegyelmesen elfogadni 's a' lelkészekhez némelly kérdéseket intézni kegyesek valának. Innét Somorján 's Taresán kere sztül Féltoronyba visszatértek.

Hétfőn az az 10kén reggel hallgatott sz. mise-áldozat után ő cs. kir. felségek, a' fens. főherczegek 's többi udvari személyzet következő rendben indul-ki Féltoronybul. 1-ső hintó: Libics 's Wittman-Denglác főhgi director 's inspector urak, mint utjelelők. — 2-ik h. Kleile 's Wittmann-Denglác főhgi tanácsnok 's kormányzó urak. — 3ik h. főherczeg Károly, tábornagyi egyenruhában, fens. fíja ifj. Károly főhg dsidás ezredes egyenruhában és gf. Grünne, tábornagy 's udvarmestere a' főhgnek. — 4-ik udvari batard: ő felsége a' császár magyar tábornagyi, 's ő felsége a' császárné uti öltözetben. — 5-ik udv. hintó: Fürstenberg landgrófnő udvarmesternő 's gf. Segür belső kamarás és udvarmesteri helyettes. — 6-ik udv. h. szolgálattelvő kamarás gf. Esterházy György 's ő felsége szárnysegédje elől b. Wernhardt kapitán, ifjabb főhg. Károly kamarása, mindannyin pompás diszöltözetekben; és így majdnem szakadatlan vonalban a' többi udvari kíséret. Így haladva hagyák-el Kasimirt, az érdekes Farkaskut pusztát, hol az ut melletti mezei munkák, mint kaszálás, szénagyűjtés, a' tornyosan rakott és szép marhátul vont szénás szekerek, az ut mellett elhajtott finom pepinière-juhnyájak, a' munkások vig daljai, különös tetszésöket nyerék a' magasutazóknak, 's végre Szolnokot érintve, 11 1/4 órakor Óvárra beértek.

Örült e' kiseded de történetdús városunk, dicsőségesen uralkodó fejdelmét falai közt láthatni! 's minden igyekezetét annak mentül kitünőbb tisztelettel fogadására fordítá. Határán egy csak most alakult lovas polgárcsapat állá készen az előlovaglásra. A' városkapun falombok 's virágkoszorúk között illy felírás köszönté a' betérő felségeket:

**AVGVSTIS SIDERIBVS
GRATISSIMUM AVE.**

A' megyeház alsó lépcsőinél a' magnások 's többi Rendek fényes környezetével (mellyben ifjú Esterházy Miklós hg. egyszerű fekete öltözeténél, mellyen csak kiseded alakban a' Guelfek rendje csillogott, de kivált finom maga tartásánál fogva leginkább szembetűnt) mgos. győri megyés püspök Stankovits János ur, mint szónok, várá a' felségeket. A' megye háza előtt a' csinos

szabatu egyenruhás óvári polgárság, még távolabb a' nisideri lövészcsapat, 's végre a' mostani polgárság külön hangáskarokkal tisztelkedőleg valának felállítva. Miután a' fenn említett rendben az egész kocsivonal megérkezett, 's abból ő felségök kiszállottak volna — a' harangok elnémultak, 's ő felségök a' megye tanácskozási terembe kiléptek, hol is mgs Stankovics püspök ur remek szónoklata mellett a' megye egybegyűlt Rendeitől üdvözöltettek, melyre ő felségök ajkáról a' kegyes feleletet venni szerencsések valának. Ezek után negyven csinosan öltözött leányka bocsájtatott a' császárné ő felsége belsőbb szobájába gyermekded üdvözléssel ő felségét szöllítendő. Addig a' megye termében a' megye rendei a' fens. két főhget is a' fenn nevezett püspök ur által tisztelteték. Itt el nem hallgathatjuk főhg Károlynak azon szívemelő kifejezését, melyet a' szavaló püspök urnak azon említése — hogy hadtettei ugyan egész Europa 's világ előtt, de kivált a' hű magyaroknál, 's kitünőleg a' Moson megyei Rendeknél (kik azon felül olly szerencsések, őt kiterjedő megyei birtokainál fogva köztük, mint első, fényleni látni) örök emlékezetben leendnek — következtete: „szerencsésnek tartom magamat, hogy mai napon köztük lehetek; szerencsésnek tartom magamat, hogy birtokomnál fogva ti-ztes körökbe tartozom; de leginkább szerencsésnek tartom magamat, uraságtoknak, mint hű magyaroknak, azt kijelenthetni, hogy hadi dicsőségemet örömmel osztom uraságtok azon vitéz honosaival, kik zászlóim alatt olly rettenthetlenül harczoltak: mert azoknak köszönhetem azt nagy részben is.“ — Közös lelkesedés és hosszú éljenkiáltások követék a' távozó főherceget, ki most ő felségöket Óvár körüli kies fa-tenyésztvényeibe kíséré, hová fél órára ő felségök kirándulni méltóztattak.

A' megye termében adott királyi ebédhez a' fő hercegeken 's udvari személyzetén kívül következő magnások 's főrendek voltak szerencsések meghívatni: ifjú hg. Esterházy Miklós, Mérey Sándor fő tartományi biztos ő excellentiája, mgs Stankovics János püspök; gf. Zichy Henrik alispán, gf. Zichy Felix kamarás, gf. Esterházy Kázmér kamarás, gf. Szapáry Antal kamarás, három gf. Viczay kamarás, és Seegenpecher Ferencz apát 's helybeli lelkész ur.

Ebéd után ő felségök ugyan azon kapun (mellynek belül fordult része következő felirásban:

DISCEDENTES VOTA NOSTRA SINCERA COMITANTVR

kifejezé városunknak a' felséges pár iránti hű érzeményeit) az együvegyűlt nép áldás-kívánatai közt, városunkból távoztak. 'S így nem sokára a' mosoni pompás diadal-iv alatt, ugy szintén, a' Moson mezővárosi nézőktől tömött ház-sorok közt, 's utóbb kardacs mellett el Barátfőnél, a' megye határán felállított diadaliv alatt, a' felséges uralkodók iránt hű Moson megyétől bucsút vettek azon egy reményt nyujtva, hogy ő felségöket ismétli visszatértükkor, bár kevés pillanatokra is, láthatni szerencsések leendünk.

Magyar Óvárrul nyárelő - hó 14kérül

K — J. —

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján. 114. sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.